

Mimosa

El càncer és una de les malalties del nostre temps. Sortosament, els avenços de la medicina i la conscienciació ciutadana fan que cada cop hi hagi més gent que se'n surti i que pugui retornar a la vida quotidiana, però, com diuen els mateixos malalts recuperats, quan tornen, ho fan amb una motxilla plena d'incerteses i de pors a les recaigudes i, sovint, plena de seqüeles físiques i emocionals que els dificulten fer moltes coses que abans feien habitualment.

Així, aquest fet positiu fa que augmenti el nombre de les persones «donades d'alta», però són persones amb dificultats per reincorporar-se a les seves activitats anteriors. És, per tant, un col·lectiu cada cop més nombros, amb noves necessitats per a les quals encara no es disposa de mecanismes suficients per respondre-hi. Aquestes dificultats venen sovint des de la mateixa família que, després de superar el dur període de tractament, els costa acceptar que el ritme de vida no serà el mateix. També amb freqüència afecta les relacions amb els amics i els veïns, ja que durant la malaltia alguns s'han allunyat perquè se sentien incòmodes i no sabien què dir, però segur que s'han creat vincles nous, especialment amb malalts i les seves famílies.

Utopia

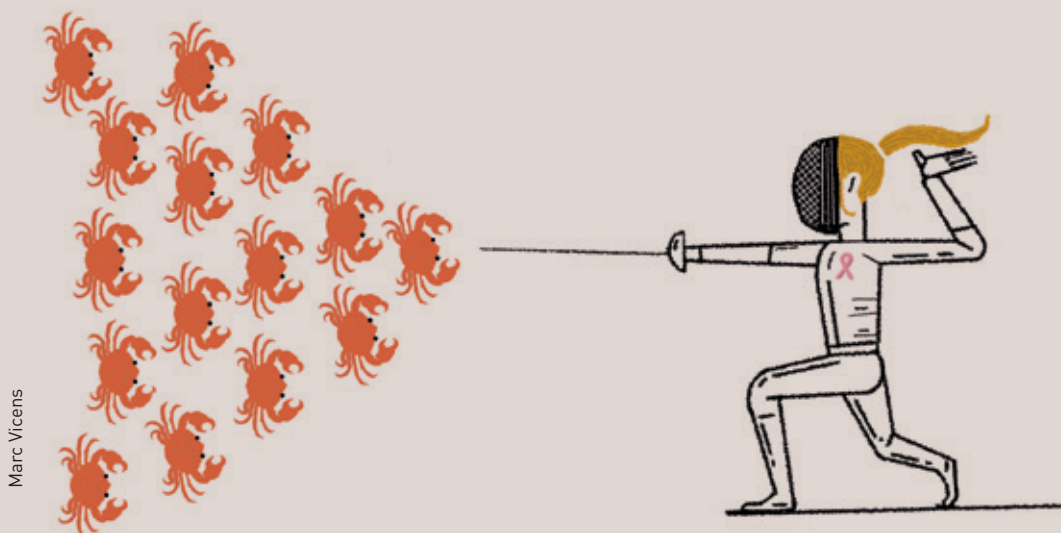
Per ser feliç, l'home necessita no només gaudir d'això o d'allò, sinó esperança, iniciativa i canvi.

No és una utopia acabada el que hauríem de desitjar, sinó un món on la imaginació i l'esperança estiguin vius i actius.

Bertran Russell

Tanmateix, un dels aspectes més problemàtics és la reincorporació al món del treball, que encara avui és un dels eixos centrals de la integració social. Per això, la Fundació Oncolliga Girona va col·laborar en un estudi, liderat per la Federació Catalana d'Entitats Contra el Càncer (FECEC), que té com a objectiu millorar la reincorporació laboral de les dones que han patit càncer de mama, i que s'ha presentat enguany a Girona. L'estudi detalla que a Catalunya hi ha 56.744 dones que han superat el càncer de mama, concretament a Girona en són 5.091, gairebé la meitat de les quals es troben en edat de treballar. Les principals conclusions que s'extreuen de l'estudi per a aquest col·lectiu de dones són les següents: sensació de desemparament per part dels serveis de salut després de finalitzar el tractament mèdic; manca de respostes quan cerquen orientacions («El metge et diu: "tu mateixa"»); criteris burocràtics que decideixen per la persona («Vaig proposar, a títol personal, si podia fer una reincorporació gradual fins a les vuit hores, però em van dir que aquesta possibilitat no la tenia»); empreses que perden la paciència («Et diuen: "Per què no vens, si ja has acabat el tractament?". Però jo penso: "Si no m'aguanto..."»). D'altra banda, de les 804 persones valorades en un any pels tribunals mèdics de la Seguretat Social, menys del 60 % van obtenir la invalidesa absoluta; la resta, per tenir algun tipus de suport, han de recórrer al reconeixement de la situació de discapacitat, que no sempre s'aconsegueix i que, a més, no encaixa amb la situació d'aquests malalts.

Les propostes que fa l'estudi reclamen una nova mirada a aquest problema, que es concreta en una normativa més flexible, i més suport i ajudes als malalts en procés de reinserció laboral i incentius a les empreses. En aquest sentit, és molt interessant una iniciativa d'Oncolliga Girona que té com a finalitat posar en marxa un projecte cooperatiu que afavoreixi la inclusió laboral de les dones que han tingut càncer. El nom del projecte és ben revelador: Mimosa. La seva flor anuncia el final del fosc hivern i l'arribada de l'esplendorosa primavera.

Marc Vicens